

Goigs a llaor de St. Bernat Patró dels Muntanyencs. Entronització a Sant Llorenç.

Matadepera

Ubicació

Comarca: Vallès Occidental
Lloc/Adreça: Monestir de Sant Llorenç del Munt
Emplaçament Parc Natural de Sant Llorenç del Munt i Serra de l'Obac
Alçada: 1103

Coordenades:

Latitud: 41.64121
Longitud: 2.018
UTM Est (X): 418217
UTM Nord (Y): 4610407

Classificació

Número de fitxa 08120 - 406
Àmbit: Patrimoni immaterial
Tipologia Música i dansa
Estil / època: Contemporani
Segle XX
Any 1952
Autoria de l'element: F. Soriguera, pel dibuix.
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Accés Obert
Titularitat Pública

Fitxes associades:

[Monestir de Sant Llorenç del Munt](#)

Autoria de la fitxa Jordi Montlló Bolart
Data de registre de la fitxa: dj., 29/04/2021 - 08:42

Descripció

Goigs editats per la Secció d'Alta Muntanya del Centre Excursionista de Terrassa, en recordança dels actes organitzats i celebrats al cim de "LA MOLA", en honor del Patró dels Muntanyencs, en el dia de la festivitat del Sant, i amb motiu de l'ofrena d'una imatge de Sant Bernat de M., a l'antic Cenobi benedictí de Sant Llorenç del Munt. Formen part de la Col·lecció: FARGAS, número 32. Sant Llorenç del Munt "La MOLA", 15 DE JUNY DE 1952. Any del XXXVè Congrés Eucarístic Internacional celebrat a Barcelona. Imprès per M. Figueras.

Caixa amb orla tipogràfica de color marró, decorada amb una sanefa de motius vegetals i geomètrics.

A la part superior central, una reproducció tipogràfica de Sant Bernardus, patró dels muntanyencs signada per F. Soriguera. La representació iconografia consisteix en la imatge del sant, dempeus. Amb la mà dreta acaricia el cap d'un gos. Amb la mà esquerra, doblegada, sustenta un refugi muntanyenc. Als seus peus, el monestir de Sant Llorenç del Munt. La imatge està emmarcada per una sanefa de fulles d'acant amb els escuts disposats simètricament a ambdós costats, del Centre Excursionista de Terrassa i de la Secció Alpina de Muntanya.

El text està distribuït en varies columnes, que diu així:

Per Nicolau que us obria / la vida de santedat: / Deu força a l'ànima pia / per volar a l'eternitat. //

A Menthon, formosa vila / obrireu els ulls al món: / allí la vida és tranquil·la / amb el llac d'Annecy enfront.
/ Vostre cor de Déu sentia / l'eternal immensitat: / Deu força a l'ànima pia / per volar a l'eternitat. //

Vosta joventut cercava / sols el regne del Senyor, / la fe que us il·luminava / us feia triomfador. / De Sant Nicolau la via / seguia el cor abrandat. / Deu força a l'ànima pia / per volar a l'eternitat. //

En la vostra juvenesa ja us volien maridar; / mes el lliri de puresa / a Déu sols vol arribar. / De Jesús la companyia / seguiu ple de sumitat: / Deu força a l'ànima pia / per volar a l'eternitat. //

La vostra ànima emprada / amb el signe de la Creu, / del Castell ha pres volada / per seguir el camí de Déu.
/ Penyals i deserts seguia / vostre pas adalrat: / Deu força a l'ànima pia / per volar a l'eternitat. //

Per Déu vostra vida enduta / ja ha arribat a bon destí; / Aosta, primera ruta / del seu terrenal camí. / A la Seu us acollia / l'ardiac de bon grat: / Deu força a l'ànima pia / per volar a l'eternitat. //

Predicàreu la doctrina / del Senyor, amb tant d'amor, / que el rostre se us il·lumina / i resplendiu de fervor /

Vostre exemple era metgia que a Déu duia al cor malvat: / Deu força a l'ànima pia / per volar a l'eternitat. //

Quan mort l'ardiac Pere / ple de vellúria i virtut, / un nou disegni us espera / i a l'ardiacat sou dut. / la vostra amor encenia / en els cors la caritat: / Deu força a l'ànima pia / per volar a l'eternitat. //

Aosta està consternada / que un fals déu és venerat, / i als Apenins hi fa estada / omplint-los de malvestat. / Amb serena coratgia / us prepareu pel combat: / Deu força a l'ànima pia / per volar a l'eternitat. //

Tot el poble us hi acompanya / amb el cor a Déu pregant; / quan sou dalt de la muntanya / el miracle es va apropant. / L'estola en ferro es canvia / i al drac infernal abat: /

Deu força a l'ànima pia / per volar a l'eternitat. //

De Déu la glòria és lloada / i a Mont-Joux heu erigit / dos refugis, llum preada / que cerca el cor defallit. /
Vós sou protector i guia / del vianant fadigat: / Deu força a l'ànima pia / per volar a l'eternitat. //

Més s'atansa ja el viatge / darrer, que us ha de duu al cel; / aneu en pelegrinatge / vers a Roma, vostre anhel.
/ A Novaris s'extingia / vostra vida amb santedat: / Deu força a l'ànima pia / per volar a l'eternitat. //

Per afraus i serralades / sigueu nostre guiador, / que cerquin nostres mirades / la vostra eternal claror. / I a la
darrera agonia, / vostre nom sigui invocat: / Deu força a l'ànima pia / per volar a l'eternitat. //

V. Ora pro nobis, Beate Bernarde. // R. Ut digni efficiam promissionibus Christi.

*OREMUS: Ecclesiam tuam, Deus, in Beati Bernardi confessoris tui deprecatione votiva laetificet ut
spiritualibus semper, muniatur auxiliis et gaudiis perfrui mereatur aeternis. Per Christum Dominum
nostrum. Amen*

Observacions:

Existeix un altre exemplar localitzable a l'exposició permanent que hi ha a la Mola. Es tracta d'una reproducció dels goigs que editats dos anys després en record de la Festa de Sant Bernat, organitzada pel Centre Excursionista de Terrassa, a la muntanya de Sant Llorenç del Munt, el dia 20 de juny del 1954, any Marià. Caixa amb orla tipogràfica de color marró, decorada amb motius vegetals i marc interior lineal negre.

A la part superior central, una reproducció tipogràfica de Sant Bernardus, patró dels muntanyencs. Tot i que la iconografia clàssica el representa ambl'hàbit, el bàcul o la creu de bisbe, acompanyat d'un gos, amb un monstre o dimoni encadenat als peus, en la reproducció, signada per F.Soriguera, només apareix el seu bust, amb caputxa i a primer terme uns esquís clavats al terra (esquiadors), una tenda canadenca al costat d'una motxilla amb cordes i piolet dels escaladors i finalment una segona tenda que representa l'excursionisme en general. Està imprès pels successors de J. Ventayol Vilà.

Història

Els goigs són cançons populars o poesies de caire religiós, adreçades als sants, les santes, la Mare de Déu o Crist. Tradicionalment es canten en les festivitats religioses. Acostumen a tenir dues parts: a la primera s'explica la vida, miracles i martiri del sant; mentre que a la segona se li fan peticions de protecció per a la comunitat.

La tradició dels goigs té els seus orígens en la representació dels misteris medievals. La primera vegada que es troba documentada la paraula goigs és a la Crònica de Ramon Muntaner (1325-1328), on consta que ja se'n cantaven, i el primer text conegut de goigs són els Goigs de Nostra Dona, conservats al manuscrit del Llibre vermell de Montserrat (de final del segle XIV).

Els gremis i confraries, especialment la del Roser, popularitzen els goigs dels seus patrons respectius. Malgrat tot, els goigs tal i com els coneixem i que es canten actualment, cal situar-la a partir de la determinació del Concili de Trento (1645), per potenciar la pietat popular a través d'aquest tipus de manifestacions litúrgiques. El gran moment de creació dels goigs fou el segle XVII, quan totes les esglésies parroquials, així com les capelles i capelletes més petites foren dotades d'aquestes manifestacions.

Bibliografia

BALLBÈ i BOADA, Miquel (1982). Matadepera i Sant Llorenç del Munt. Més de mil anys d'història. Volum II, Sant Llorenç del Munt. Ajuntament de Matadepera – Caixa d'Estalvis de Terrassa.

